

излѣзли на ловъ за сърни. Като повървѣли доста, лъвътъ забѣлѣжилъ, че челоуѣка се уморилъ; затова се отбилъ отъ пѣтя, истърсилъ се отъ росата и клекналъ като поканилъ и челоуѣка да поседне, и той седналъ. Лъвътъ билъ много хубавецъ и гордѣливо стоялъ. Той гледалъ ту слънцето какъ трѣпти и изгрѣва, ту птиченцата какъ весело прѣхвъркватъ; а челоуѣкътъ повече гледалъ въ лѣва. По едно врѣме челоуѣкътъ се усмихналъ и лъвътъ го забѣлѣжилъ.

— Защо се смѣешъ, другарйо? — попиталъ той.

— Много си хубавецъ, Лѣвчо, — отговорилъ челоуѣкътъ, — само че носътъ ти прилича на кучешки, затова ме напуши смѣхъ. Лъвътъ не му казалъ нищо.

Пакъ трѣгнали.

Като повървѣли, тѣ видѣли една сърна, лъвътъ скокналъ и хваналъ сърната; но въ скачанието си, той се натъкналъ на единъ сухъ чепъ, който му направилъ голѣма и дълбока рана. Лъвътъ оставилъ сърната на челоуѣка, а той отишълъ да търси лѣкъ за раната си.

Минѣли се цѣли три години, безъ да се знаѣтъ кой какъ е. Чакъ слѣдъ третѣ години тѣ се срѣцнали случайно. Като се поздравили, челоуѣкътъ попиталъ лѣва за раната — скоро и лесно ли е оздравѣла.

— Много скоро и много лесно, — отговорилъ лъвътъ, — само за двадесетъ дни. Азъ отдавна забравихъ, че съмъ ималъ рана. Никогаши обаче нѣма да забравѣя думитѣ, съ които ти ми се присмѣ на носътъ. Отъ тѣзи ти думи много ми е мѣчно, — сърдцето ме боли! Затова сега азъ ще те изямъ.